

holdt Værdien af Jorden, derigennem at de fik Rente af Jordens fulde Værdi, vil jeg dertil sige, at det netop er Loven af 4. Oktober 1919's Svaghed, at den ikke giver Sognemenighederne Renten af Jordens fulde Værdi, men kun af den Værdi, der fastlægges ved Ejendomsskylden.

Naar det ærede Medlem endvidere nævnte Halvdelen af samtlige Sogne i de sønderjydske Landsdele i Forbindelse med, hvem der var for eller imod, vil jeg svare: Nej, det er ikke Halvdelen af samtlige Sogne i de sønderjydske Landsdele, der har sat sig til Modværge mod Indførelsen af Loven af 4. Oktober 1919, det er Repræsentanter for samtlige Menighedsraad i de sønderjydske Landsdele, valgte som Repræsentanter af disse Menighedsraad, uden at der har lydt Protest fra et eneste Medlem af Menighedsraadene mod den Stilling, disse har taget til dette Spørgsmaal.

Hermed tror jeg at have svaret paa det væsentligste af, hvad der er ført frem. Men naar det ærede 7de Medlem for 5te Kreds sluttede med at sige, at han mente, den sønderjydske Befolkning var et Folkefærd, der helst skulde tages med det gode, saa tror jeg, man kan give det ærede Medlem ganske Ret deri. At tage den sønderjydske Befolkning eller en Repræsentation for den med Tvang, er i alt Fald ganske udelukket. Men Konklusionen af denne Tale er jeg ikke enig i, for Konklusionen blev for det ærede Medlem, at vi maatte indføre Loven af 4. Oktober 1919, der netop paalægger den Tvang, man protesterer imod. Naar jeg sagde, at jeg vilde være den første til at arbejde med paa, at vi kunde smelte fuldstændig sammen i Lovgivning og i Samfundsforhold, mente jeg selvfølgelig ikke dermed, som det ærede 2det Medlem for 5te Kreds søgte at antyde gennem sin Betoning, at jeg betragtede mig selv som den første mellem Sønderjyderne, men jeg mente, at ingen vilde inderligere end jeg ønske, at vi kunde smelte fuldstændig sammen i denne Forbindelse. Det kan godt være, at det danske Folk kan opleve det, der i tidligere Tid er sunget om, at

Sent var Marken at besaa,

Senegræsset strengt at dæmpe.

Sent maa det fra Haanden gaa,

Hvor alt godt skal ske med Lempe.

Jeg vil fra denne Talerstol sige: Lad det ske med Lempe, i fuld Forstaaelse mellem alle Danske, ligegyldigt hvad Parti vi tilhører, naar der er Tale om at løse saa vanskelige Spørgsmaal, der skal føre til den fuldstændige Sammensmeltning, som vi alle ønsker.

Kirkeministeren (Dahl): Den ærede Ordfører for Venstre gaar, tror jeg, ud fra, at jeg vil bestride de sønderjydske Præsteembeders Ejendomsret til Præstegaardsjorden. Det vil jeg ikke, og det tror jeg heller ikke, jeg har sagt. Jeg har sagt og vil gerne gentage, at jeg er overbevist om, at de sønderjydske Præsteembeder har samme Ejendomsret til Præstegaardsjorden som Præsteembederne i det øvrige Land. Det er ikke fastslaaet, om Præsteembederne i det øvrige Land har Ejendomsret til Præstegaardsjorden, om hvert enkelt Embede har Ejendomsret til sin Præstegaardsjord, eller det er Kirken som Helhed, der har det, eller det er Staten, der har det — det er de tre, der kan være Tale om — og ved hele den nyere kirkelige Lovgivning paa dette Omraade er Bestemmelserne truffet ud fra den Forudsætning, at Ejendomsretten lades uberørt, eller der ikke træffes nogen endelig Bestemmelse om Ejendomsretten. Disse Forhold, som gælder i det øvrige Land, mener jeg ogsaa gælder i de sønderjydske Landsdele. Det kan være, at hvert enkelt Præsteembede dernede har Ejendomsretten til Præstegaardsjorden, det kan være, at det er Kirken som saadan, der har den, det kan være, at det er Staten, nu altsaa den danske Stat, hvori Sønderjyderne er Medborgere, der har den, men det lader vi staa ganske uafgjort, det maa Fremtiden vise. Det Forslag, vi skal behandle, naar vi er færdige med Behandlingen af dette Lovforslag, er et Forslag om Nedsættelse af et kirkeligt politisk Udvalg til Behandling af Forholdet mellem Staten og Folkekirken, et Udvalg, hvor man ganske sikkert ogsaa vil komme til at beskæftige sig med Ejendomsretten, ikke blot i de sønderjydske Landsdele, men i hele Landet. Det, som nærværende Lovforslag gaar ud paa, er, at ud fra den Betragtning, at de sønderjydske Præsteembeder og Sønderjylland i det hele ikke indtager nogen Særstilling paa dette Omraade, skal ogsaa de Love, som den danske Stat har vedtaget for Folkekirken herhjemme, være gældende i de sønderjydske Landsdele, altsaa i dette Tilfælde Loven af 4. Oktober 1919. Saadan er min Stilling til og min Betragtning af dette Forhold.

Jeg vil dernæst gerne benytte Lejligheden til at rette et Par andre Misforstaaelser, som den ærede Ordfører for Venstre efter min Mening har gjort sig skyldig i. Han bebrejdede Kirkeministeriet, at det vel har juridisk Ret, naar det kræver Forpagtning for eet Aar ad Gangen, men at det ikke handler i Lovens Aand. Dertil vil jeg blot sige, at den omtalte Lov paa-